

Minden irányban zsákutca?

A becsei időközi választásokon már rég túl vagyunk, mégis visszatérek rá. Hogy miért most?

Mert indulatok nélkül szeretnék írni nemcsak a történekről, hanem magáról a jelenségről is.

Ennyi idő után talán sikerül objektíven, elég körültekintően, a tények ismeretében véleményt mondani. Sajnálatlaltal kell tudomásul venni, hogy a legjelentősebbnek mondott délvideki magyar párt, a Vajdasági Magyar Szövetség ismét vereséget szenvedett, és sajnálattal kell tudomásul venni, hogy a Vajdasági Magyar Demokrata Párttal és a Vajdasági Magyarok Demokratikus Közösségével is ez történt. Mind a három délvideki magyar párt elvérzett. Velük együtt pedig lassan a délvideki magyarság is. Egyre inkább fogyó türelemmel olvastunk politikusaink levelezéseit, nyílt vitáit. Egymás iránti gyűlöletüket inkább titkolni, mintsem kitergetni kellett volna. De hát ők már csak ilyenek.

A pártok képviselői fogadóórákat tartanak, lakossági fórumokra járnak, emberekkel találkozhatnak. Hányszor szegeztek már mellüknek a kérdést: „Miért nem fogtok össze?”

Erre kapásból jönnek a hosszas magyarázatok, hogy miért nem, de hogy miként lehetne együtt, arra csak egy és rövid a válasz, hogy sehogy. Pedig a felvidéki hármas koalíció élő példája annak, hogy mégis lehet. Persze ehhez a gög helyett alázatra volna szükség. Sok-sok alázatara. Az viszont nehezen megy. Nagyon nehezen!

A választások után mindegyik pártelnök nyilatkozatát elolvastam. Azt nyilatkozták, hogy mindegyikük elégedett az elért eredménnyel. Hát ezt magyarázza meg nekem valaki!

Sőt, Kasza elnök úr utólag sajnálatát fejezte ki, hogy a VMSZ nem szövetkezett Čanakékkal és a Szerb Demokrata Párttal. Nem azt bánta, hogy nem jött össze a magyar összefogás, hanem hogy a szerb pártokhoz nem közeledtünk. Nem baj, hogy a szerb politikusok ellenzik a magyar autonómiát, hogy elítélik a honvédtalálkozót, hogy lefasisztázzák fiataljainkat, hogy alig emelik fel hangjukat a falfirkák és a magyarverések ellen ...Azért mégis

csak inkább velük szövetkezzünk - a tolerancia jegyében...

Ezek után ne csodálkozzunk, hogy annyi magyar keresi a szerb pártokba való betagosodást. Kiről vegyenek példát?

„Ezek úgy is csak veszekszenek!” - hallom a lekicsinyelő választ.

Most mondjam azt, hogy á dehogya, ez csak tíz éve tartó, sorsunkat erősítő egészséges vita?

Becsén ez alkalommal a választópolgárok 65%-a nem ment el szavazni. Kérdezem: ők nyugodt lelkiismerettel élvezték a vasárnapi ebéd ízét, majd leheveredtek és bámulták a tévéből rájuk özönlő szennyet? „Úgy se lesz nekünk jobb, minek szavazzunk?” - legyintenek sokszor. Az igaz, hogy sokkal jobb nem, de rosszabb mindenképp lehet. **Vonjátok le a tanulságot!**

- Az a pártelnök, aki nem hajlandó a magyar összefogásra, mondjon le!

- Az a magyar, aki szerb párt tagja, gondolja végig történelmünket, és lássa be, hogy őseink sem az árulást választották nemzetünk megmaradása érdekében!

- Aki soha nem megy szavazni, mérlegeljen végre! Nem látjátok sötét jövőnket?

Volt idő, amikor a belgrádi parlamentben kilenc magyar képviselőnk volt, ma nincs egy sem. Volt nyolc magyar önkormányzatunk, most négy van.

Leépülünk, leépítjük magunkat. S mindennek kik örülnek a legjobban? Azok a szerb társaitok, akiknek a pártjait ékesítitek, miközben rajtatok vidulnak a hátatok mögött.

Ez a szomorú valóság, magyar testvéreim!

A Balkánon sohasem lehet tudni, hogy mikor lesznek választások. Hát ezért is, meg magunkért, mindannyiunkért ideje volna már felébrednetek. Tudom, most megkérdezitek: „Mi hasznunk lesz belőle?”

Talán annyi, hogy gyermekeitek még megmaradhatnak nemzetüket szerető magyarnak. Ez nem kevés. De erre nektek kellene nevelni őket.